DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 15 december 2009 *

I mål C-284/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 15 juli 2005,

**Europeiska kommissionen,** företrädd av G. Wilms och P. Aalto, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

**Republiken Finland,** företrädd av T. Pynnä, E. Bygglin, J. Heliskoski och A. Guimaraes-Purokoski, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: finska.

med stöd av

**Konungariket Danmark**, företrätt av J. Molde, i egenskap av ombud,

**Förbundsrepubliken Tyskland,** företrädd av M. Lumma och U. Forsthoff, båda i egenskap av ombud,

**Republiken Grekland,** företrädd av E.-M. Mamouna och K. Boskovits, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

**Republiken Italien,** företrädd av I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. De Bellis, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

**Republiken Portugal,** företrädd av L. Inez Fernandes, i egenskap av ombud,

**Konungariket Sverige,** företrätt av A. Falk, i egenskap av ombud,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits och C. Toader samt domarna C.W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (referent), M. Ilešič, J. Malenovský och U. Lõhmus,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 november 2008,

och efter att den 10 februari 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

**Dom**

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 26 EG, artikel 20 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad gemenskapens tullkodex) och, följaktligen, enligt den gemensamma tulltaxan, genom att befria import av militär utrustning från tull under åren 1998–2002. Europeiska gemenskapernas kommission har dessutom yrkat att domstolen ska fastställa att nämnda medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina

skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3) (nedan kallad förordning nr 1552/89), och enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1) genom att inte beräkna, fastställa och ställa de till nämnda import hänförliga egna medlen till kommissionens förfogande och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som nämnda medlemsstat var skyldig att utge på grund av att den inte hade ställt de egna medlen till kommissionens förfogande.

## Tillämpliga bestämmelser

*Gemenskapslagstiftningen*

2 I artikel 2.1 i rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 185, s. 24) liksom i rådets beslut 94/728/EG, Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 293, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 192) föreskrivs följande:

”Följande inkomster skall utgöra egna medel som redovisas i gemenskapernas budget:

…

b) Tullar och andra avgifter enligt gemensamma tulltaxan som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land samt tullavgifter på varor som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

…”

3 I artikel 20 i gemenskapens tullkodex föreskrivs följande:

”1. Den tull som lagligen skall betalas om en tullskuld uppstår skall grundas på Europeiska gemenskapernas tulltaxa.

…

3. Europeiska gemenskapernas tulltaxa skall omfatta följande:

a) Kombinerade nomenklaturen.

…

c) De avgiftssatser och andra debiteringsgrunder som vanligen tillämpas på varor som omfattas av den kombinerade nomenklaturen beträffande

— tullar...

…

d) Bestämmelser om förmånstull enligt avtal som gemenskapen har slutit med vissa länder eller grupper av länder och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges.

e) Bestämmelser om förmånstull som antagits ensidigt av gemenskapen med hänsyn till vissa länder, grupper av länder eller territorier.

f) Autonoma undantagsbestämmelser som föreskriver en nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor.

g) Andra tulltaxebestämmelser som anges i annan gemenskapslagstiftning.

…”

4 Artikel 217.1 i gemenskapens tullkodex har följande lydelse:

”Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).

…”

5 Såvitt avser regleringen av hur gemenskapernas egna medel ska ställas till kommissionens förfogande har Europeiska unionens råd antagit förordning nr 1552/89, som är tillämplig under den tidsperiod som är aktuell i förevarande mål till och med den 30 maj 2000. Från och med den 31 maj 2000 ersattes den av förordning nr 1150/2000, som kodifierar förordning nr 1552/89 utan att förändra dess innehåll.

6 I artikel 2 i förordning nr 1552/89 föreskrivs följande:

”1. Vid tillämpningen av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376/EEG, Euratom anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

1a. Fastställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna.

…”

7 Artikel 9.1 i nämnda förordning har följande lydelse:

”I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.

Detta konto skall vara avgiftsfritt.”

8 I artikel 10.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Efter avdrag på 10 % som kostnader för uppbörd enligt artikel 2.3 i beslut 88/376/EEG, Euratom skall de egna medel som avses i artikel 2.1 a och b i det beslutet krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställdes enligt artikel 2.

…”

9 Artikel 11 i förordning nr 1552/89 har följande lydelse:

”En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstaten skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig offentlig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden.”

10 Artikel 22 i förordning nr 1150/2000 har följande lydelse:

”Förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 skall upphöra att gälla.

Hänvisningar till den förordningen skall tolkas som hänvisningar till den här förordningen och skall läsas enligt den jämförelsetabell som återfinns i bilagan, del A.”

11 Bortsett från att det i förordning nr 1552/89 hänvisas till beslut 88/376 och i förordning nr 1150/2000 till beslut nr 94/728, är artiklarna 2 och 9–11 i dessa förordningar identiska till innehållet.

12 Avdraget på 10 procent enligt artikel 10.1 i förordning nr 1150/2000 höjdes till 25 procent genom rådets beslut 2000/597/EG, Euratom av den 29 september 2000 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EGT L 253, s. 42).

13 Skäl 1 i nämnda beslut har följande lydelse:

”Vid sitt möte i Berlin den 24–25 mars 1999 kom Europeiska rådet bland annat fram till att systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel bör vara rättvist, öppet för insyn, kostnadseffektivt, enkelt och bygga på kriterier som bäst ger uttryck för varje medlemsstats förmåga att bidra.”

14 I skäl 5 i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning (EGT L 25, s. 1, rättelse EUT L 83, 2003, s. 75), som antogs med stöd av artikel 26 EG, anges följande:

”För att beakta skyddet av medlemsstaternas sekretess relaterad till uppgifter inom militär verksamhet är det nödvändigt att fastställa särskilda administrativa förfaranden för att tullbefrielse skall kunna beviljas. En deklaration från den behöriga myndigheten i den medlemsstat för vars styrkor vapnen eller den militära utrustningen är avsedd vilken också skulle kunna användas som en sådan tulldeklaration som krävs enligt tullkodexen, skulle utgöra en betryggande garanti för att dessa villkor uppfylls. Deklarationen bör ges i form av ett intyg. Det är lämpligt att specificera den form som sådana intyg måste ha och att även tillåta att databehandlingsteknik tillämpas för deklarationen.”

15 I artikel 1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”I denna förordning fastställs villkoren för autonomt upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning som importeras från tredje land av de myndigheter som ansvarar för det militära försvaret i medlemsstaterna, eller för dessa myndigheters räkning.”

16 Artikel 3.2 i förordningen har följande lydelse:

”Trots bestämmelserna i punkt 1 får intyget och de importerade varorna, av sekretesskäl relaterade till uppgifter inom militär verksamhet, överlämnas till andra myndigheter som utsetts för detta ändamål av den importerande medlemsstaten. I sådana fall skall den behöriga myndigheten som utfärdar intyget före den 31 januari och den 31 juli varje år överlämna en sammanfattande rapport om sådan import till tullmyndigheterna i sin medlemsstat. Rapporten skall avse sexmånadersperioden omedelbart före den månad då rapporten skall överlämnas. Den skall innehålla uppgift om antalet intyg och datum för utfärdande av dessa, datum för importen och det sammanlagda värdet och bruttovikten för de varor som importerats med intygen.”

17 Enligt artikel 8 i förordning nr 150/2003 ska förordningen tillämpas från och med den 1 januari 2003.

**Det administrativa förfarandet**

18 Kommissionen hade under år 2001 inlett ett första förfarande mot Republiken Finland angående tullfri import av materiel avsedd för militära ändamål. Förfarandet lades ner år 2003. Samma år inledde kommissionen det förfarande som ligger till grund för den nu aktuella tvisten.

19 Genom skrivelse av den 15 oktober 2003 skickade kommissionen en formell underrättelse till Republiken Finland, i vilken medlemsstaten anmodades att göra de beräkningar som krävdes för att med avseende på budgetåren 1998–2002 fastställa hur mycket egna medel som inte hade betalats in till gemenskapen till följd av att militär utrustning hade importerats med tullbefrielse. Republiken Finland anmodades även att

ställa nämnda egna medel till kommissionens förfogande och betala den dröjsmålsränta som den var skyldig att utge enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

20 I sitt svar av den 11 december 2003 angav Republiken Finland att den på grundval av sin specifika situation hade rätt enligt artikel 296.1 b EG att, i syfte att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen, göra undantag från den gemensamma tulltaxan vid import av utrustning uteslutande avsedd för militära ändamål.

21 Efter att ha tagit del av Republiken Finlands svar utfärdade kommissionen den 7 juli 2004 ett motiverat yttrande i vilket den anmodade nämnda medlemsstat att vidta nödvändiga åtgärder för att följa yttrandet inom två månader från mottagandet av detsamma. Medlemsstaten besvarade det motiverade yttrandet den 2 september 2004 och upprepade och preciserade därvid de tidigare anförda synpunkterna.

22 Med beaktande av de svar som Republiken Finland på detta sätt hade lämnat väckte kommissionen förevarande talan, eftersom den ansåg att medlemsstaten inte hade följt det motiverade yttrandet.

23 Genom beslut av den 13 september 2007 tillät domstolens ordförande Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Republiken Italien, Republiken Portugal och Konungariket Sverige att intervenera till stöd för Republiken Finlands yrkanden.

**Talan**

*Parternas argument*

24 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Finland inte kan åberopa artikel 296 EG till stöd för att underlåta att betala de aktuella tullarna, eftersom tulluppbörden inte äventyrar medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen.

25 Kommissionen har tillbakavisat Republiken Finlands resonemang om att uppgifter rörande import av militär utrustning och, följaktligen, rörande landets säkerhet inte kunde överlämnas till kommissionen och att medlemsstaten således inte var skyldig att betala de omtvistade tullarna till nämnda institution.

26 Bestämmelser om avvikelser eller undantag, såsom artikel 296 EG, ska tolkas restriktivt. Republiken Finland, som har gjort gällande att artikeln ska tillämpas, måste enligt kommissionen sålunda styrka att den uppfyller samtliga villkor i artikeln när den avser att avvika från artikel 20 i gemenskapens tullkodex, där den allmänna principen om uppbörd av tull återfinns, såsom den fastställts i artikel 26 EG.

27 Den omständigheten att en vara finns upptagen på den genom rådets beslut 255/58 av den 15 april 1958 fastställda listan över varor på vilka bestämmelserna i artikel 296.1 b EG ska tillämpas är vidare inte i sig tillräcklig för att nämnda bestämmelse ska kunna tillämpas, då det krävs att dess samtliga villkor är uppfyllda.

28 Republiken Finland måste följaktligen lägga fram konkret och utförlig bevisning för att uppbörden av de i målet omtvistade importtullarna skulle äventyra medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen.

29 Kommissionen anser i detta avseende att den inte har fått ett tillräckligt detaljerat svar som visar, i möjligaste mån på grundval av exakta sifferuppgifter, att Republiken Finland inte skulle kunna skydda sina väsentliga säkerhetsintressen i tillräcklig mån om den uppbar de i gemenskapens tullagstiftning föreskrivna tullarna på den aktuella importen. Att Republiken Finland har åberopat sekretessklausuler i internationella avtal och anfört argument enligt vilka militärhemligheter hindrar tillämpningen av gemenskapens tullagstiftning utgör inte sådan bevisning.

30 Kommissionen har inte vid något tillfälle krävt att Republiken Finland ska åsidosätta sekretessklausuler. Den har bara begärt att de aktuella tullarna ska uppbäras och ställas till kommissionens förfogande. Den anser att i enlighet med gemenskapslagstiftningen kan förfarandet för tulluppbörd garantera sekretess för behandlade uppgifter. Dessutom ankommer det på Republiken Finland att övervaka att sekretesskyldigheten iakttas. Finland kan inte åberopa att landets säkerhetsintressen äventyras på grund av att dess egna tullmyndigheter inte följer sekretessbestämmelserna i gemenskapens tullkodex.

31 Ingen annan medlemsstat som följer gemenskapens tullagstiftning har klagat på hur gemenskapens institutioner har behandlat informationen angående uppbörd av tullar på import av militär utrustning och betalning till gemenskapen av de motsvarande egna medlen.

32 Kommissionen har betonat att Republiken Finlands underlåtenhet att uppbära de aktuella tullarna medför en snedfördelning av medlemsstaternas bidrag till gemenskapsbudgeten.

33 Republiken Finland anser å sin sida att medlemsstaterna enligt artikel 296.1 b EG har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med avseende på åtgärder som de vidtar för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen och som avser varor på vilka artikel 296.1 b EG är tillämplig,. Sistnämnda bestämmelse gör det sålunda möjligt för medlemsstaterna att avvika från artikel 26 EG och gemenskapens tullkodex vid import av utrustning som uteslutande är avsedd för militära ändamål när syftet är att skydda deras väsentliga säkerhetsintressen, med beaktande av den berörda medlemsstatens specifika situation.

34 Republiken Finland anser att artikel 296 EG har ett generellt tillämpningsområde och att den inte bara hänför sig till vissa bestämmelser i fördraget. Artikeln gör det således möjligt att avvika från tillämpningen av artikel 26 EG, som är avsedd att utgöra rättslig grund när gemenskapslagstiftaren antar tullagstiftning.

35 Republiken Finland anser att det är medlemsstaten själv som ska bedöma vilka åtgärder som är nödvändiga för att tillvarata dess väsentliga säkerhetsintressen. För att domstolen ska kunna kontrollera att den berörda medlemstaten inte har missbrukat sina rättigheter ankommer det enligt Republiken Finland på den medlemsstaten att ange de väsentliga säkerhetsintressen som den åberopar och att visa att den har vidtagit de aktuella åtgärderna i övertygelsen att de var nödvändiga för att säkerställa nämnda intressen.

36 Republiken Finland har gjort gällande att den inte kunde tillämpa gemenskapens tullförfarande vid importen av den aktuella försvarsmaterielen utan att riskera att uppgifter som är avgörande för dess säkerhet kom till utomståendes kännedom. För att bevara en tryggad försörjning av högteknologisk försvarsmateriel var Republiken

Finland tvungen att strikt följa de sekretessavtal som den hade slutit med exportstaterna före dess anslutning till Europeiska unionen.

37 När det särskilt gäller betalning av tullar är det Republiken Finlands uppfattning att behovet av att åberopa artikel 296 EG vid import av militär utrustning i huvudsak beror på frågan huruvida den berörda medlemsstaten har en vapenindustri av någon betydelse, vilken slags försvarsmateriel som importeras och i vilken utsträckning medlemsstaten är beroende av importen. Det är nämligen den berörda medlemsstaten som ska tillvarata sina väsentliga säkerhetsintressen och avgöra vilka bestämmelser i fördraget som den, med stöd av artikel 296 EG, är tvungen att avvika från.

38 Republiken Finland har betonat att den lista med militär utrustning som den har befriat från tull i princip inte är mer omfattande än den som avses i artikel 296.2 EG. Skyldigheten att ta ut tullar på import av sådan utrustning har också upphävts från och med den 1 januari 2003. Från och med detta datum har Republiken Finlands intressen med avseende på importerad försvarsmateriel skyddats av bestämmelserna i den förordningen. Det finns emellertid ett skyddsbehov vad gäller produkter som importerats dessförinnan. Republiken Finland har betonat att dess intressen med avseende på försvarsmateriel var desamma i december 2002 som i januari 2003.

39 Den omständigheten att en medlemsstat har befriat militär utrustning från importtullar med stöd av artikel 296 EG strider enligt Republiken Finland inte nödvändigtvis mot principen om en sund ekonomisk förvaltning, enligt vilken det ska ske en rättvis fördelning av medlemsstaternas budgetbörda.

40 Republiken Finland anser vidare att artikel 307 EG inte är tillämplig i det aktuella fallet, eftersom medlemsstaten har handlat i enlighet med gemenskapsrätten och i synnerhet

med artikel 296 EG. Republiken Finland har emellertid i andra hand, som svar på kommissionens argument, anfört att de sekretessklausuler som tagits in i avtal som slutits före Republiken Finlands anslutning till Europeiska unionen, men som delvis genomfördes först efter denna anslutning, inte kan åsidosättas eller omförhandlas utan att äventyra själva genomförandet av avtalen och, följaktligen, landets säkerhet.

41 Republiken Finland har i andra hand yrkat att eventuell dröjsmålsränta ska beräknas med utgångspunkt från det datum då förevarande dom meddelas, med hänsyn till att förfarandet har varit särskilt långdraget och att kommissionen har vägrat att förhandla om möjligheten till en villkorad betalning.

*Domstolens bedömning*

42 I gemenskapens tullkodex föreskrivs uppbörd av importtullar på varor avsedda för militära ändamål, såsom de nu aktuella, som härrör från tredjeland. Inte i någon av gemenskapens tullbestämmelser föreskrivs det någon särskild befrielse från importtullar på denna typ av varor såvitt avser tiden för de omtvistade importerna, närmare bestämt perioden den 1 januari 1998–31 december 2002. Det fanns följaktligen inte heller med avseende på denna period någon uttrycklig befrielse från skyldigheten att betala in förfallna tullskulder och eventuell dröjsmålsränta till de behöriga myndigheterna.

43 Av den omständigheten att förordning nr 150/2003 antogs, i vilken det föreskrivs att importtullar på vissa vapen och militär utrustning har upphävts från och med den

1 januari 2003, följer dessutom att gemenskapslagstiftaren har utgått från att det fanns en skyldighet att betala sådana tullar före nämnda tidpunkt.

44 Republiken Finland har inte vid något tillfälle förnekat att de omtvistade importerna genomfördes under den aktuella tidsperioden. Medlemsstaten har bara bestritt att gemenskapen har rätt till nämnda egna medel med hänvisning till att skyldigheten att betala tull på militär utrustning som importeras från tredjeländer skulle medföra allvarlig skada för dess väsentliga säkerhetsintressen, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 296 EG.

45 Det följer av domstolens fasta rättspraxis att den omständigheten att det ankommer på medlemsstaterna att besluta om lämpliga åtgärder för att säkerställa inre och yttre säkerhet inte innebär att sådana åtgärder helt faller utanför gemenskapsrätten (se dom av den 26 oktober 1999 i mål C-273/97, Sirdar, REG 1999, s. I-7403, punkt 15, och av den 11 januari 2000 i mål C-285/98, Kreil, REG 2000, s. I-69, punkt 15). Såsom domstolen redan har konstaterat föreskrivs uttryckliga undantag i fördraget som är tillämpliga på situationer som kan äventyra den allmänna säkerheten enbart i artiklarna 30 EG, 39 EG, 46 EG, 58 EG, 64 EG, 296 EG och 297 EG, som avser exceptionella och väl avgränsade fall. Härav kan man inte sluta sig till att det finns ett generellt förbehåll i fördraget som innebär att alla åtgärder som vidtas med hänvisning till allmän säkerhet faller utanför gemenskapsrättens tillämpningsområde. Om man godtog att det fanns ett sådant förbehåll, vid sidan av de specifika villkoren i fördragets bestämmelser, skulle gemenskapsrättens tvingande karaktär och dess enhetliga tillämpning riskera att undergrävas (se dom av den 11 mars 2003 i mål C-186/01, Dory, REG 2003, s. I-2479, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

46 Dessutom ska undantagen i artiklarna 296 EG och 297 EG tolkas restriktivt, i överensstämmelse med vad som framgår av fast rättspraxis beträffande undantag från de grundläggande friheterna (se, bland annat, dom av den 31 januari 2006

i mål C-503/03, kommissionen mot Spanien, REG 2006, s. I-1097, punkt 45, av den 18 juli 2007 i mål C-490/04, kommissionen mot Tyskland, REG 2007, s. I-6095, punkt 86, och av den 11 september 2008 i mål C-141/07, kommissionen mot Tyskland, REG 2008, s. I-6935, punkt 50).

47 Vad gäller artikel 296 EG ska det påpekas att denna artikel, även om den hänvisar till åtgärder som en medlemsstat anser är nödvändiga för att den ska kunna skydda sina väsentliga säkerhetsintressen och information vars avslöjande den anser strider mot dess väsentliga säkerhetsintressen, inte kan tolkas på så sätt att den ger medlemsstaterna en rätt att göra undantag från fördragets bestämmelser redan genom att åberopa nämnda intressen.

48 På området för mervärdesskatt slog domstolen dessutom fast, i dom av den 16 september 1999 i mål C-414/97, kommissionen mot Spanien (REG 1999, s. I-5585), att Konungariket Spanien hade gjort sig skyldigt till fördragsbrott med hänvisning till att medlemsstaten inte hade styrkt att det i den spanska lagstiftningen föreskrivna undantaget från mervärdesskatteplikt för import och förvärv av vapen, ammunition och materiel endast för militärt bruk var motiverat med stöd av artikel 296.1 b EG med hänsyn till behovet av att skydda Konungariket Spaniens väsentliga säkerhetsintressen.

49 Det är följaktligen den medlemsstat som stöder sig på artikel 296 EG som ska styrka att undantaget enligt denna artikel är nödvändigt för att skydda statens väsentliga säkerhetsintressen.

50 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan en medlemsstat inte med framgång åberopa fördyringen av militär utrustning till följd av tillämpningen av tullar på import

av sådan utrustning från tredjeland som skäl för att undgå sina skyldigheter vad gäller solidarisk finansiering av gemenskapsbudgeten, till nackdel för andra medlemsstater som uppbär och betalar sådana importtullar.

51 Domstolen övergår nu till att pröva argumentet att gemenskapens tullförfaranden inte kan garantera Republiken Finlands säkerhet med hänsyn till de krav på sekretess som finns intagna i avtalen med exportländerna, varvid följande ska framhållas. Det är, såsom kommissionen har anfört, gemenskapstjänstemän och nationella tjänstemän som tillämpar gemenskapens tullagstiftning. Den skyldighet som dessa i förekommande fall har att hemlighålla känsliga uppgifter medför ett skydd för medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen.

52 Den grad av precision som ska iakttas i samband med de deklarationer som medlemsstaterna ska fylla i och med jämna mellanrum skicka in till kommissionen är inte heller så hög att den leder till skada för medlemsstaternas intressen i fråga om säkerhet och sekretess.

53 I överensstämmelse med artikel 10 EG, som rör medlemsstaternas skyldighet att underlätta fullgörandet av kommissionens uppdrag att se till att fördraget följs, är medlemsstaterna under dessa omständigheter skyldiga att till kommissionen överlämna de handlingar som är nödvändiga för att den ska kunna kontrollera att överföringarna av gemenskapens egna medel sker på ett rättsenligt sätt. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 168 i sitt förslag till avgörande hindrar en sådan skyldighet emellertid inte medlemsstaterna från att i undantagsfall besluta att med stöd av artikel 296 EG begränsa de uppgifter som lämnas till kommissionen till vissa delar av en handling eller att inte alls lämna ut uppgifterna.

54 Med hänsyn till det ovan anförda finner domstolen att Republiken Finland inte har styrkt att de nödvändiga villkoren för att tillämpa artikel 296 EG är uppfyllda.

55 Vad gäller Republiken Finlands yrkande att den nu aktuella domens rättsverkningar, såvitt avser skyldigheten att betala dröjsmålsränta, ska begränsas till tiden efter den dag då domen meddelas, ska det påpekas att yrkandet har anförts med hänvisning till att förfarandet har varit särskilt långdraget och att kommissionen har vägrat att förhandla om möjligheten till en villkorad inbetalning.

56 Domstolen erinrar i detta avseende om att den endast i undantagsfall, med tillämpning av en i gemenskapens rättsordning ingående allmän rättssäkerhetsprincip, kan se sig föranledd att begränsa de berördas möjlighet att åberopa en av domstolen tolkad bestämmelse i syfte att ifrågasätta i god tro etablerade rättsförhållanden (se, bland annat, dom av den 23 maj 2000 i mål C-104/98, Buchner m.fl., REG 2000, s. I-3625, punkt 39).

57 Domstolen har i själva verket endast använt denna lösning om vissa precist avgränsade villkor varit uppfyllda, nämligen när det har förelegat fara för allvarliga ekonomiska återverkningar, som i synnerhet har berott på det stora antal rättsförhållanden som i god tro har etablerats på grundval av de bestämmelser som har antagits vara gällande, och när det har framgått att enskilda och nationella myndigheter har förmåtts att handla på ett sätt som strider mot gemenskapsbestämmelserna på grund av att det har förelegat en objektiv och betydande osäkerhet beträffande de gemenskapsrättsliga bestämmelsernas räckvidd, en osäkerhet som andra medlemsstaters eller kommissionens beteenden eventuellt har bidragit till (dom av den 12 september 2000 i mål C-359/97, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 2000, s. I-6355, punkt 91).

58 Även om det antas att domar som meddelats med stöd av artikel 226 EG har samma rättsverkningar som dem som meddelats med stöd av artikel 234 EG och att överväganden om rättssäkerhet i undantagsfall således skulle kunna göra det

nödvändigt att begränsa domarnas rättsverkningar i tiden (se dom av den 7 juni 2007 i mål C-178/05, kommissionen mot Grekland, REG 2007, s. I-4185, punkt 67, av den 12 februari 2009 i mål C-475/07, kommissionen mot Polen, punkt 61, och av den 26 mars 2009 i mål C-559/07, kommissionen mot Grekland, punkt 78), räcker det att konstatera att Republiken Finland överhuvudtaget inte har försökt att styrka förekomsten av en risk för allvarliga ekonomiska återverkningar, vare sig i sina skriftliga yttranden eller under förhandlingen.

59 Republiken Finlands yrkande om en begränsning av domens rättsverkningar i tiden ska därför ogillas.

60 Av det ovan anförda följer att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 26 EG, artikel 20 i gemenskapens tullkodex och, följaktligen, enligt den gemensamma tulltaxan, genom att befria import av militär utrustning från tull under åren 1998–2002. Nämnda medlemsstat har även underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1552/89 och enligt artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1150/2000 genom att inte beräkna, fastställa och ställa de till nämnda import hänförliga egna medlen till kommissionens förfogande och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som nämnda medlemsstat var skyldig att utge på grund av att den inte hade ställt de egna medlen till kommissionens förfogande.

**Rättegångskostnader**

61 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken

Finland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Finland har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

62 Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna ska Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Republiken Italien, Republiken Portugal och Konungariket Sverige, vilka har intervenerat i målet, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

**1) Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 26 EG, artikel 20 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och, följaktligen, enligt den gemensamma tulltaxan, genom att befria import av militär utrustning från tull under åren 1998–2002. Nämnda medlemsstat har även underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996, och enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, genom att inte beräkna, fastställa och ställa de till nämnda import hänförliga egna medlen till Europeiska gemenskapernas kommissions förfogande och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som nämnda medlemsstat var skyldig att utge på grund av att den inte hade ställt de egna medlen till Europeiska gemenskapernas kommissions förfogande.**

**2) Republiken Finland ska ersätta rättegångskostnaderna.**

**3) Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Republiken Italien, Republiken Portugal och Konungariket Sverige ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter